

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji, na mocy którego oddalono skargę wnoszącą odwołanie na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 8 kwietnia 2008 r. W decyzji tej Izba Odwoławcza utrzymała w mocy oddalenie przez Wydział Unieważnień złożonego przez wnoszącą odwołanie wniosku o unieważnienie graficznego wspólnotowego znaku towarowego „ALASKA”. Wniosek dotyczył wszystkich objętych rejestracją towarów należących do klasy 32 (wody mineralne i gazowane oraz inne napoje bezalkoholowe; napoje owocowe i soki owocowe; syropy i inne preparaty do produkcji napojów).

Strony prowadzą zasadniczo spór co do tego, czy istnieje bezwzględna podstawa odmowy rejestracji w postaci konieczności pozostawienia do swobodnego używania oznaczenia pochodzenia geograficznego.

Wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi dokonanie błędnej wykładni art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94, zwłaszcza jeśli brać pod uwagę zasady wypracowane w orzecznictwie.

Zgodnie z wyżej wspomnianym przepisem rozporządzenia nr 40/94, aby odmówić rejestracji wspólnotowego znaku towarowego wystarczy, by ten składał się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania pochodzenia geograficznego. Wynika z tego, że określenia geograficzne, które mogą być używane przez przedsiębiorstwa, winny pozostać do dyspozycji jako oznaczenia pochodzenia geograficznego w odniesieniu do określonej kategorii towarów. Stosowanie wspomnianego przepisu rozporządzenia nr 40/94 nie zależy od istnienia konkretnej, aktualnej lub istotnej konieczności pozostawienia do swobodnego używania.

Gdyby Sąd prawidłowo zastosował art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 i wypracowane w orzecznictwie zasady, musiałyby dojść do wniosku, że na Alasce znajdują się największe zasoby wody pitnej w Stanach Zjednoczonych, że właściwy krąg odbiorców kojarzy Alaskę z naturalną obfitością czystej wody w jej różnych postaciach, że produkcja wody mineralnej na Alasce odbywa się na istotną gospodarczo skalę oraz że jej sprzedaż ma już miejsce we Wspólnocie, tak więc można poważnie liczyć się z zwiększeniem tej sprzedaży. Wynika z tego jednoznacznie, że określenie „ALASKA” będzie mogło być w przyszłości używane przez konkurentów jako oznaczenie pochodzenia geograficznego.

Zamiast tego Sąd błędnie zastosował art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 i wypracowane w orzecznictwie zasady, ustanawiając w drodze badania dogodności dodatkowe, wykraczające poza wspomniane zasady wymogi zależne od tego, czy sprzedaż wody mineralnej z Alaski we Wspólnocie jest racjonalna z gospodarczego punktu widzenia (poziom konkurencji, koszty transportu). Te dodatkowe wymogi są w świetle uregulowania zawartego w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94, a w szczególności w świetle zasad wypracowanych w orzecznictwie zbyt rygorystyczne i prowadzą do zbyt szerokiej

wykładni, która jest niezgodna z celem tego przepisu prawa wspólnotowego.

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-370/09)

(2009/C 267/83)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Margeli i M. Karanasou Apostolopoulou)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania

— Stwierdzenie, że nie wydając, a w każdym razie nie podając do wiadomości Komisji, przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do dostosowania się do dyrektywy 2006/21/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 maja 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy tej dyrektywy,

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony do przetransponowania dyrektywy 2006/21/WE do prawa wewnętrznego upłynął w dniu 1 maja 2008 r.

(¹) Dz.U. L 102 z 11.4.2006, s. 15.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice w dniu 14 września 2009 r. — Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs przeciwko Isaac International Limited

(Sprawa C-371/09)

(2009/C 267/84)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice of England and Wales (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Strona pozwana: Isaac International Limited

Pytania prejudycjalne

- 1) W okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie, jeśli importer ma siedzibę i prowadzi działalność w dwóch państwach członkowskich oraz dokonuje przywozu towarów do jednego państwa członkowskiego, po czym natychmiast przewozi je do drugiego państwa członkowskiego, czy pozwolenie związane z przeznaczeniem towaru, niezbędne dla uzyskania zwolnienia z cła antydumpingowego zgodnie z art. 14 lit. c) rozporządzenia Komisji nr 88/97 ⁽¹⁾, wymaga działania więcej niż jednej władzy podatkowej do celów art. 292 ust. 3 rozporządzenia Komisji nr 2454/93 ⁽²⁾?
- 2) W okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie, jeśli importer nie uzyskał pozwolenia niezbędnego dla skorzystania z procedury związanej z przeznaczeniem towaru, przewidzianej w art. 14 lit. c) rozporządzenia Komisji nr 88/97, czy zwolnienie z cła antydumpingowego może pomimo to znaleźć zastosowanie zgodnie z art. 212a rozporządzenia Rady nr 2913/92 ⁽³⁾?
- 3) Jeśli odpowiedź na pytanie drugie jest twierdząca, jeśli chodzi o ocenę, czy przedsiębiorca w sytuacji takiej jak Isaac, dopuścił się oczywistego zaniedbania,
  - a) czy przepisy art. 14 lit. c) rozporządzenia Komisji nr 88/97 i art. 292 ust. 3 rozporządzenia Komisji nr 2454/93 są wystarczająco jasne co do tego, że przedsiębiorcę, który nie ustalił, poprzez sprawdzenie w dzienniku urzędowym, że nie przysługuje mu uproszczone pozwolenie ze względu na to, że w sprawie bierze udział więcej niż jedna władza celna, należy uznać za dopuszczającego się oczywistego zaniedbania?
  - b) tytułem ewentualnym, jeśli właściwe przepisy należy uznać za skomplikowane, czy przedsiębiorca jest zobowiązany zwrócić się do władz celnych o wyjaśnienia przed dokonaniem przywozu? Czy odpowiedź na to pytanie uzależniona jest od tego, czy przedsiębiorca żywi subiektywne, lecz błędne przekonanie, że stosowanie właściwych przepisów jest jasne?
  - c) jakie znaczenie należy przypisywać doświadczeniu przedsiębiorcy, w sytuacji takiej jak sytuacja Isaac, którego podstawowym zakresem działalności jest przywóz części rowerowych z Chin, który zatrudnia pięć osób zajmujących się przywozem i w przedmiotowym okresie 16 miesięcy dokonał 33 podobnych operacji przywozu? W szczególności, czy takiego przedsiębiorcę należy uznać za doświadczonego?
  - d) czy władze podatkowe państwa członkowskiego, dokonując oceny, czy przedsiębiorca taki jak Isaac dopuścił się oczywistego zaniedbania, są uprawnione do powołania się na opublikowany akt prawny, taki jak UK Tariff, który chociaż jest dostępny do wglądu bez opłat w niektórych biurach władz podatkowych oraz w innych bibliotekach publicznych, to w internecie jest dostępny jedynie po opłaceniu rocznej subskrypcji?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 88/97 z dnia 20 stycznia 1997 r. w sprawie zezwolenia na zwolnienie przywozu niektórych części rowerowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej z rozszerzenia, na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 71/97, cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2474/93 (Dz.U. L 17, s. 17).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, s. 1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Malty

(Sprawa C-376/09)

(2009/C 267/85)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i E. Depasquale, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Malty

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie wycofując z użycia w sytuacjach innych niż sytuacje krytyczne halonów zawartych w systemach przeciwpożarowych i gaśnicach na statkach i nie odzyskując tych halonów Republika Malty uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 ust. 4 ppkt v) rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową;

— obciążenie Republiki Malty kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Z art. 4 ust. 4 ppkt v) oraz art. 16 rozporządzenia w związku z art. 2 aktu przystąpienia wynika, że Republika Malty była zobowiązana do wycofania z użytku systemów przeciwpożarowych i gaśnic zawierających halony przed dniem 1 maja 2004 r., z wyjątkiem ich zastosowania w sytuacjach krytycznych wymienionych w załączniku VII do rozporządzenia, oraz do odzyskania tych halonów przy wykorzystaniu odpowiednich technologii.